

gere kaste en Skygge paa den Maade, hvorpaa jeg betragtede den, kom han over til Noget, som jeg kjender saa godt. Han anerkjendte nemlig meget velvillig min Omhu for Spar-sommelighed, min Omhu for at lade Skatte-lyderne beholde saameget i deres Lomme som muligt, og saa heed det: det er for det Legem- lige der sørges der — men Rævningeretterne, naar de indføres, det er noget ganske Andet, det er for det Mandelige, det er af mere ophøjet Na- tur. Jeg svarede strax underhaanden, hvad jeg skal svare her og skal svare høit: Uden Mad og Drikke er Helten Yngenting, og den ærede Rigsdagsmænd har endnu ikke seet nogen nok saa skøn aandelig Figur fremstillet med magre Knokler. Men det skal jeg aldeles ikke holde mig til; nei, jeg skal tage det simpelt aandeligt; har jeg ikke her hyppigt sagt: Lad enhver af Bor- gerne beholde af sit Ovrerflud saameget, som han kan, og lad ham saa sørge for sig selv; thi da vil man først ret see, hvor han vil udvilde sig og sit aandelige Væsen, men bring ham ind i hvilkensomhelst Form, hvorigjennem Staten vil paatage sig at undervise og opløse ham, selv om det skeer gennem Rævninger, saa lykkes det Eder ikke, saa faae I dog Intet ud deraf; husk paa, at vi leve i en Tid, hvor vi med Hensyn til Rævningerne jo maae komme til at flaae Brag paa endeel af de Mænd, som vi nu maae benytte, og hvor flaae vi ikke Brag paa dem? Vi høre jo, at der bliver flaaet Brag selv paa dem, som raabflaae med os her i denne Forsamling. Troer man da under Forhold (Krog: Naar og hvor?) „Naar og hvor“ — ja saa, her er et Medlem, som ikke lever i Danmark, det er Alt, hvad jeg kan sige. „Naar og hvor!“ Ja, Navne behøver jeg vel ikke at nævne, jeg frygter ikke for at gjøre det, men jeg ønsker ikke Skandalen; vi behøve iøvrigt ikke at gaae saa langt, der er Sale her tætved, hvor man maaskee kan finde det endnu idag; jeg behøver ikke at vende mig, til hvilken Side jeg dreier mig, veed jeg, at saadant No- get finder Sted. Det er hovedsagelig den mere menige Stilling, de fattigere Livsvillaar, som man skyder fra sig, som man endnu ikke kan vænne sig til at leve med paa lige Fod, det er det, man endnu ikke har forstaaet, man har endnu ikke forstaaet at skjælné mellem den

sande Dannelse og noget vist opsmurt Flitter- stads, som vindes gennem en vis overfladisk Skole. Det er Noget, som man maae tage med i Anslag, naar man gaaer løs paa hurtigt at indføre en Institution som denne. Jeg skal tilfulde erkjende, for at der ikke kan være Tvivlsmaal derom, at ligesom Deelagtig- hed i Rigsdagen, i Rigsraadet og i alle For- samlinger af den Art er et stort og maaskee det eneste og bedste Opdragelsesmiddel, saaledes ere ogsaa Rævninger det Samme. Men det er blevet sagt her af et Medlem (Liebe), hvis Skyndighed i disse Sager gaaer langt ud over min, at for at Rævningeinstitutionen kan blive dertil, skulle de Dommere, som rejse sig for disse Rævninger, kunne tale til dem saaledes; at de forstaaes og, lunde man gjerne sige, til en vis Grad aves. Men har nu det ærede Medlem (H. Hage) benyttet enhver Leilighed, der gaves ham, for at bringe det derhertil, at Dommerne kom til at vænne sig dertil, at de stode for et Publicum og affagde deres Domme? Dette Punkt har foreligget mellem os i denne Forsamling; jeg vilde gaae den Vej, men det ærede Medlem ikke. Det ærede Medlem erindrer maaskee ikke Sagen om Præ- misserne i Høiesteret; var det ærede Medlem ikke ivrig for at tiltvinge sig Præmissen af Høiesteret, men var han ivrig for at faae Of- fentlighed i Høiesteret, som for Diebliffet ikke findes der? Der havde Diebliffet været til at bringe Offentligheden frem. Offentligheden be- staaer ikke deri, at Advocaterne tale offentlig med hinanden og Dommerne; nei, Offentlig- heden i den Betydning, hvorom der her er Spørgsmaal, bestaaer deri, at Dommerne, ef- terat have hørt Advocaterne, træde frem for Publicum og sige: saaledes have vi opfattet Sagen, og det og det er efter vor Mening Ret. See, deri bestod det Præmissvæsen i Høiesteret, som var værd, at høre, saaledes burde det være, men Medlemmerne af Høieste- ret burde ikke ved deres Præmisseskrivierie staae som Disputanter med Landsverreterne, Andet er Præmisseskrivieriet ikke; som det nu er, er det en Misforstaaelse af Høiesteret; hvor Of- fentligheden skulde være, der har det ærede Medlem unbladt at virke for den; og hvor har det ærede Medlem gjort det Allermindste til at